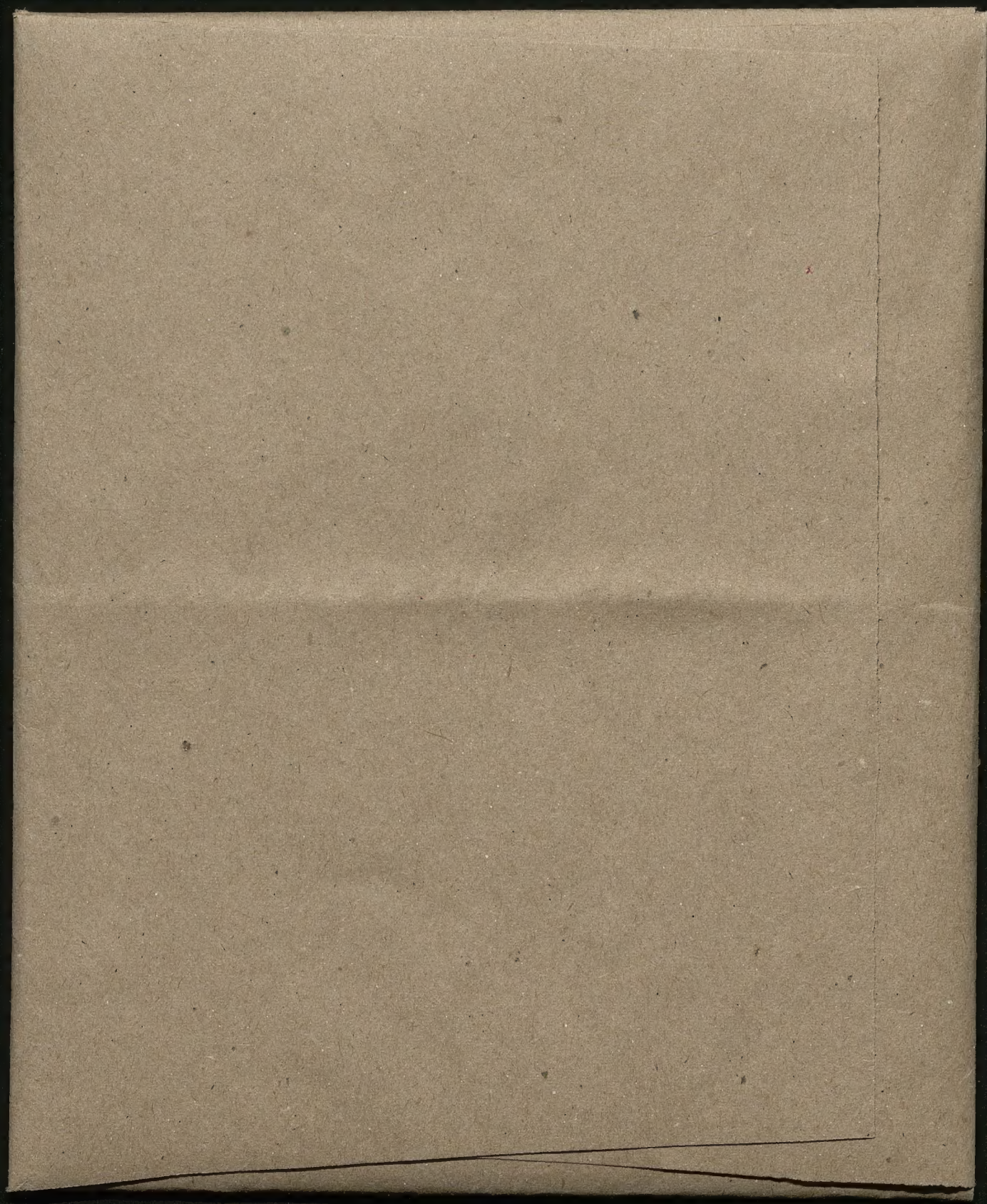

8422

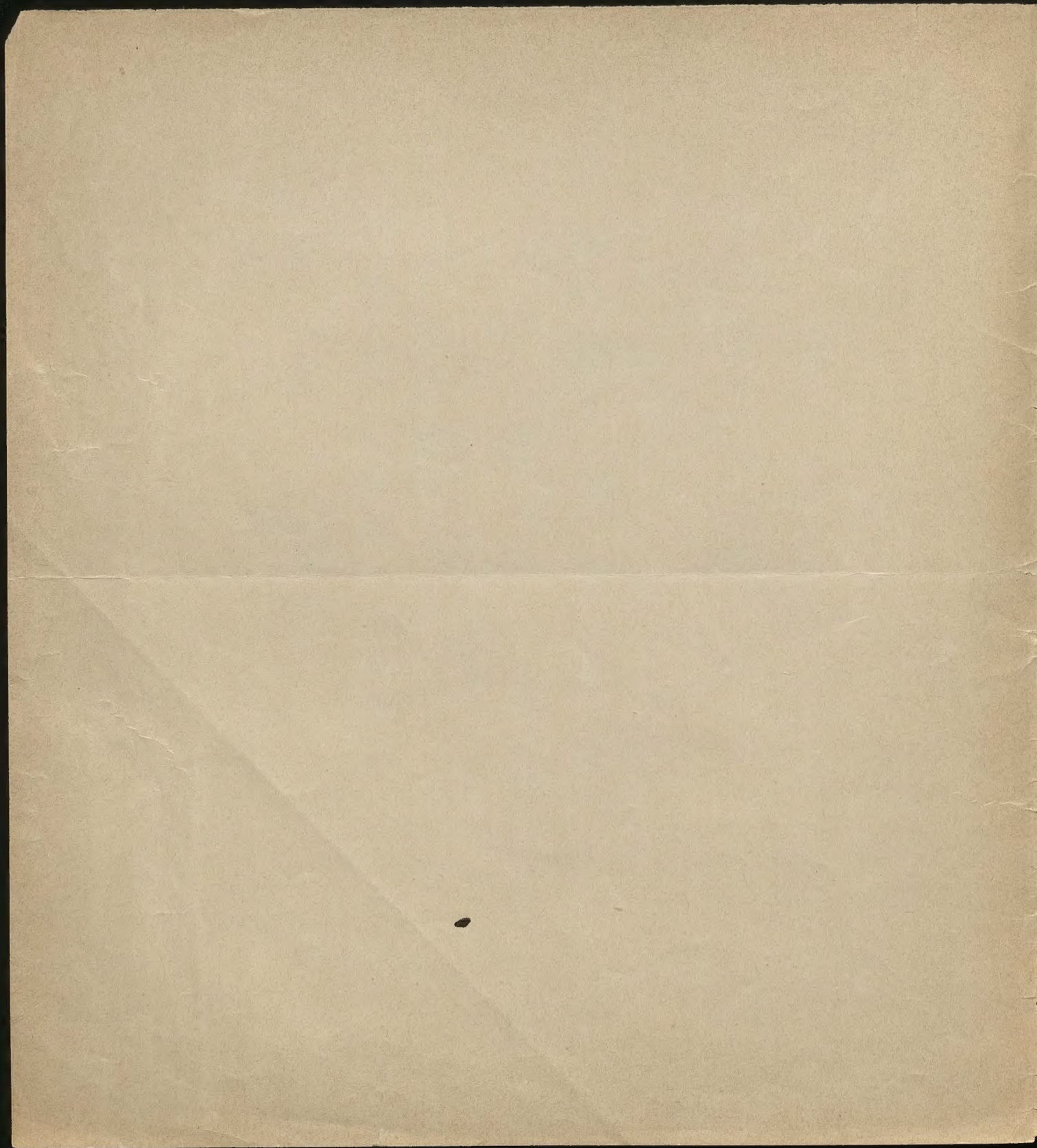
Bibl. Jng.

8422

8422

§. . Bibliografonie i historyi filozofii polskiej: Obremiępięć mono-
 grafii o łwach uenęj filozofii dotąd nie poriadamy, choć przygotowano
 dwis bogatego materialu. Ale inne uenody także bądō pōżno
 zanęły spisywaci dzieje zj filozofii zj innych uenki. Jęj jednaki
 pomstęły u nas pierwsze historye literatury, pōimęziem. także dzieje
 lub kōstne rozdziały uenym myślicielom, choć qęsto bez uależętego
 zrozumienia. Pierwiy ex professo profesor krakowski F. Jankowski
 w dziele swym „O filozofii” (Kraków 1812 3 tony) podkōst
 koniecznoś ułożenia takiej historyi, ale sam tylko przed „Wiedomości
 o logice w Polnie” (Tom III str. 56-83). Po nim Bzeriński miał
 zamiar „wygępić” kō luki, qęj uytōit ~~we 1836~~ projekt „
 Rysu historyi filozofii” Tennemannae, według pęserobienia Wendta
 „Kraków 1836-37 (2 tony) i mōni nawet o tem w przedmōwie. Był
 ta pręz jęk ukerane dōcięzi, ale jęj nie zōbit. Popędnęł jęj
Jankowski w „Kōstłim rjcie logiki wraz z jęj historyą” Kraków
 1822 uędpętił będ ukię Jankowskiego, ~~ktō~~ i dōład do swęj kōiężki,
 jęk „Ustōwania polskich filozofów względem logiki” (str. 172-217).

Do nim zjadany Karol Mecherzynski opisał bardzo dobrze
wyprawę: „Sztandart nauki krajowej i polskiej o historycznym
stanie nauki w Polsce w niektórych dziełach” w Rozprawach Tow.
Nauk. Krak.: na r. 1829 (Tom XIII str. 217-295), gdzie poświęcił także
o pracę filozoficzną Polaków. W „Tęczy” zaś „naukowy” wer-
żewski z r. 1843, ogłaszając zarządami heglowskimi, miedzy-
mianem inne prace młodego Marockiewicza, ale głównie:
„Słowo o upadku filozofii w Polsce” (Tom IV str. 140 i nast.) i
„Rzecz filozoficzna” (Tom IV str. 162 i nast.). W tymże roku
pisemnie umiescił Dominik Szulc wyprawę: „Rozmój zarad umy-
ślny polskiego” (r. 1846. Tom I str. 1 i nast; 98 i nast.), w której
młody wykreślił różnicę pomiędzy rozumem durowym Niemiec
a Polaki, ale mało podał wiadomości ~~o tem~~ a może raczej
polemiczne ograniczył do filozofii Kanta i Hegla.

Nie również wyjątkiem jest dzieło Karola Libelta: Filo-
zofia i Krytyka, którego tom pierwszy wyszedł w Poznaniu w
r. 1845 pod tytułem roboczym: „Lemonizacja rozumna i obrona
filozofii stowarzyszenia”. Tem w dniu pierwszych wydanych artykułów

donosić, że filozofia ograniczona głównie do tego doświadczenia
wspieranych, że postępowanie nie wymaga rozumienia, z rozumienia innych rzeczy
dużego, a przede wszystkim krytykuje systemy Kartezjusza, Spinozy,
Leibniza, Kanta, Fichtego, Schellinga, Hegla i Schleiermachera.

W trzech następnych rozdziałach tłumaczy rozumienie poprzedniej filozofii
tomiańskiego i zmienia stary jej dekalog, o którym mówił
wyżej, a następnie odwołuje uniesiony tego dekalogu w porównaniu
filozoficznych Cieszkowskiego, Trentowskiego, Bochara, Króli-
kowskiego, oraz w ideach męczyńskich Hoene Wronskiego,
Bukatego, Tomiańskiego i Mickiewicza. Takieholmski zachre-
my dzisiaj są i wydatki o stanowisku jednostronnym Schellera
i niepełności dotąd jego wyobrażeń, zamyśle nie można,
że były te ostatnie wyobrażenia w pierwszym tomie „Filozofii
i krytyki” są poważną próbą i to najdawniejszą krytyczną
wprowadzenie głównych systemów i ich umiarkowanych, podważa i nie
przekłada.

Nie wolno pominąć Alex. Tytyskiego, który w pierwszym

tomie mówić „Rozbiórów i kryptyk” (Petersburg 1854) umieścił rzeczy
recenzji, dwudziestego trzeciego tomu myślenia, o myślnikach wziętych
nych podobnie publikowanych polskich na polu filozofii. Po krótkim
skróceniu jej dziejów na Wschodzie, w Grecji, w ^{epoce} ~~starożytności~~ średnio-
wiozł i w czasach nowożytnych aż do Hegla (Tom I str. 3-80),
przechodzi czasem gwałtownie czasem pobieżnie Messyanizm Hene-
Wronskiego, pisma Trentowskiego i Kortowskiego, systemy Cier-
kowskiego, Kremera, Libelta, Buchnera, Liemischkego, Zichowskiego,
i wiele innych, niech i ich dzieł, nie zastępujących ze sobą naj-
częściej w żadnym zakresie ani nie podlegających pod jakichś
ogólniejsze poglądy. Nie jest to historia, lecz zbiór recenzji
winnących poprzednio w niezrozumiałych rzeczach i rozprawach.

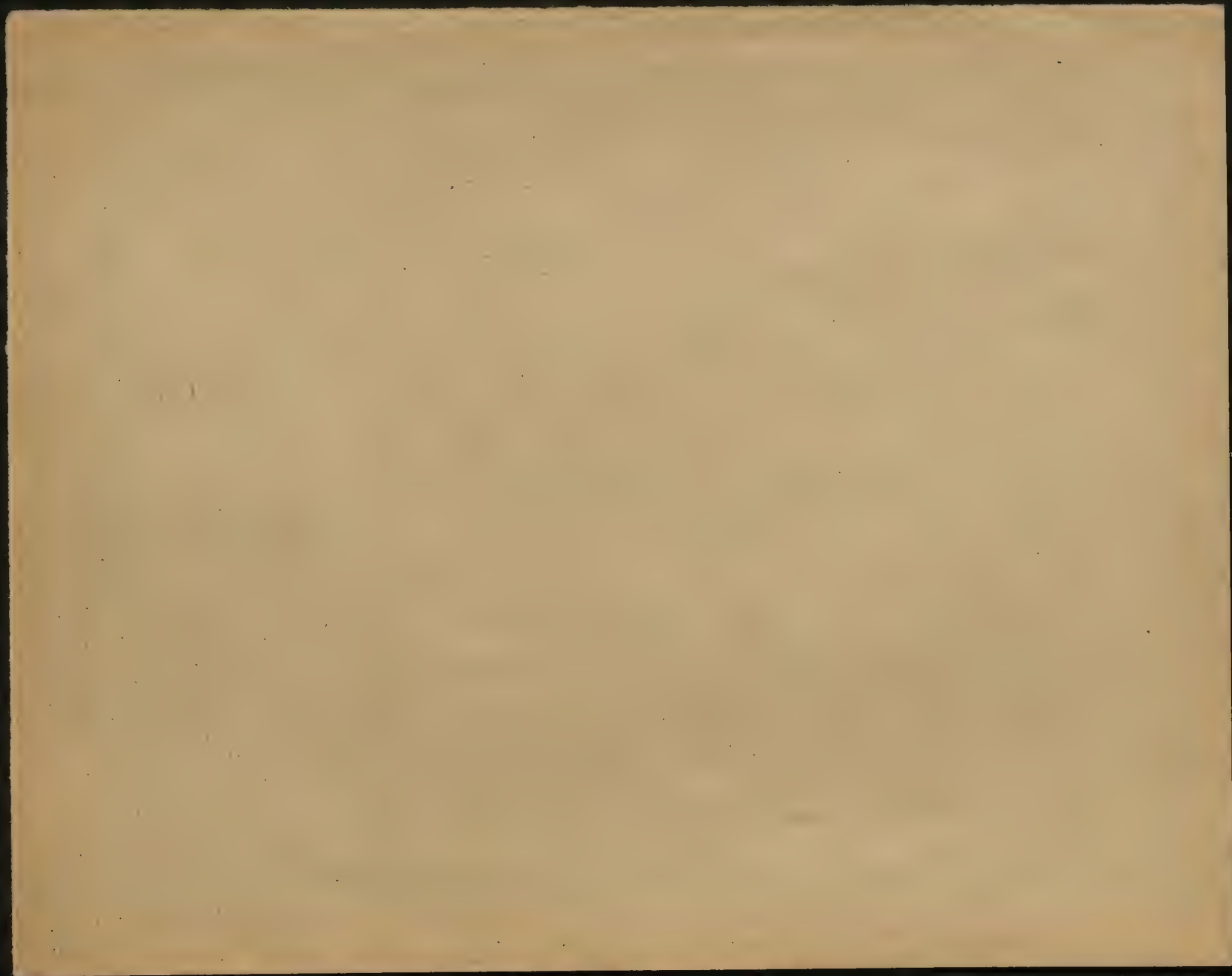
Niemniej ciekawostką filozofii polskiej wykonują D. X. Fran-
Kupinowski, dołowny w swoim przedmowie „Historji filozofii
Schweglera” (Wienawa 1863) osobny rozdział o filozofii w
Polsce (str. 381-432). Praca X. Kupinowskiego zasługuje na
pochwaltę dwi wielkie ale i uciążliwy ^{Daleko} ~~zbyt~~ ^{wiskławy}. Testu-
go jest, że ~~wystarczyło~~ dostatecznie Trentowskiego, Libelta, Cier-

Konarskiego, Wremera; ^{mniej dobre} ~~i jeszcze~~ Gólnichowskiego a bardzo mało
Kloene Konarskiego. Ta część pracy jego ~~ma~~, pomimo różnych stron
ujętych, ^{ma} to wartość w każdym razie, że opiera się na ~~zastępcach~~
dociąganie przesady, gromy jednakże pominięciu mostów
objawów duchowych, występujących w Polsce w połączeniu z wywie-
nionymi autorami, gromy także niedokładna znajomość, i źle
zrozumienie, z których korzystał i ogólnoludzkich prawd, którym
dlań się powierzał. Nie miał Krupinski jeszcze podwójnie zbyt
wielkiej emulacji, ~~z~~ aby nieustraszenie ~~specjalnie~~ stawić sobie
sedanie. Mimo tych braków należy się uznać za cenne tę pierwszą
próbę systematycznego wykładu polskimi myślicielami naszego sto-
lecia.

Za to mniej pochlebny sąd wypłył naszym o ~~pragmatycznym~~
mł. Wszakże, co zrobiono w Polsce przed r. 1830. na polu filozofii
pożycił autor na dwa szkoły: scholastyczną i praktyczną. „Poni-
żej filozofia (tak mówi na str. 384) przed wystąpieniem Trentowskiego,
Wremera i innych była tylko banalnym ułożeniem, w teoretycznej
skłonności scholastycznej a w praktycznej dopiero macaniem po omacku,
co bez doskonałej teorii, więc też w pierwszej części niniejszego zarysu

F
wspomniemy choć po krótko oddzielnie o teoretycznej, a oddzielnie o prak-
tycznej filozofii". Zgodnie z tem założeniem wyłożył bardzo krótko,
z wielką niechęcią i z wiskiem jenoże niezbędnym tak zwana Scho-
lastyka, która wedle niego „drsi nawet jenoże kotące się psze fantas-
tyczne zamory po seminariach i klasztornych studjach. Tenne one
tam stwiebnice teologii, jak za brógów cesion Lekota lub An-
zelma." (str. 389). Przechodzi więc krótko ^{te} (scholastykim naszym
sprawobem rzytym, Krasnikarskim od Jana z Glogow (+1507),
potem Gregorza z Janowi (+1477), który wtencimie jest orem humanizmu
u nas, następnie Jakoba Górskiego (+1584), którego dialektykę
krótko obremień wzięra. Poimien potem krótka uwaga „pseudo-filozofum"
z okolicy Lockego, następnie Janowi Zworce, Humanizon Logicki
Kondakke (Wilno 1802), katyzmugie uż Sturic ud Janowski,
Leceniarkim (^{i Janem Suedertkim}
~~Ktorzym~~ ^{tutkie} ~~wine~~) dżeta doświadczie analizujcie. Na ten
konij autor swój przegląd filozofii teoretycznej yrti scholastycznej
w naszym kraju. Następny paragraf o filozofii praktycznej za-
wierza rozbior poglądów filozoficznych ^{mikołaja} Reja, Lukasa Goraińskiego,
Andr. Fryza Modrzewskiego, Lebertyana Petkurego, Pjetera Wiśni-
skiego (+1784), Hugona Kotarceja, Stanisław Staniewski, jednych
krótko, innych nieco przydłużej omawiająco-

Ze samego podania Treut pokazuje iż, ^{że} jest głównym twórcą
w pracy Kumpińskiego niezasadzone lekceważenie twórcy tej filozofii
w Polsce przed Heglem. Wszystko, co dotyczy od Treutowskiego i Schlegla
dotyczy w literaturze całej, obejmującą tak samo Anglię i
XV wiek z XIX stulecia. Oprócz tego nie miał autor dostatecznej empyri
ogólnie - europejskiej, aby mógł ~~stać~~ przedstawić rozwój filozofii z XIX
stulecia na tle poprzedniego rozwoju ówczesnej filozofii. Nawet nie
jednostannie o filozofii wieści, bo i tak tylko ma Hegla z ostatnimi
dokonałymi wyzyskami, że uważa takie wielkie uprzedzenie i wzajemne filo-
zofii i teologii chrześcijańskiej za zły, a pierwotnej kęś chodzi
wtemnemi dogmatami, nie oglądając się nigdy na drugą. Próbowano to
tylko raz w Niemczech. Zrobił indziej, a doprowadziło do samej katastrofy
pierwotnej.

Epoka pierwsza

(1400 -

§. Scholastyka polska. Zob. Struskiego Rzut oka na pierwszy okres histo-
rii filozofii w Polsce - Atenach 1873 Tom II str. 308 i nast. Oprócz tego wodzieli
odnośnie w Historii Literatury polskiej przez Wiszniewskiego i w Rysie
dziejów literatury polskiej przez Zdanowicza. Wilno 1874. Tom I. Zadanie nar-
towi nie ma Tomkiewicza Filozofia w Polsce w XV i XVI wieku. Kraków
1894, bo kompilacja ta zrobiona bez najmniejszego zwrócenia i bez zrozumienia
przedmiotu. O Scholastyce u nas napisano dużo tego, najwięcej może
Wiszniewski i z niebystatą nieumiarowatością walono na nią winę za upadek
nauki w krajów i za ogłupienie społeczeństwa. Będąc takie pojęcie
a nad niesprzeczający postrzeżeń jest to z nieumiarowatości Scholastyki w ogóle,
jest to z ciemnych wyobrażeń o rzeczeniach, do których rozwiązanie pawa-
temu była u nas. Ponieważ Scholastyka ^{nie była} ~~jako u nas~~ u nas wykształ-
ca przed założeniem Akademii Krakowskiej, chyba tu i ówdzie po klasz-
torach, Akademia zaś nie do końca zaczęła działalność swoją w r. 1400
Ponieważ pierwsze w niej miejsce zajmował fakultet teologiczny, imię
w początkach swoich z Sorboną porównać, prędko nauzenie filozofii do tego
potrzeb wypadało zastanowić. Studium teologii musiał uprzedzić przez pięć lat

na fakultecie filozoficznym czyli artystów ^{magistra artium} stał obowiązek kursu filozofii (oponens
quadriennium) i wyszedł stopień (i potem na teologię przez dwa lata opowiad
się do examinu na bakałarza w teologii a przez jeszcze pięć lat, już to
wybitniejszą już to starożytną, wstawiając licencjatem a do pełniejszego pomyślnego
wzrostu, także magistrem.

Tędyż zważamy że na wydziale teologicznym i prawniczym,
oraz na filozoficznym występowali duchowni i że były te wydziały między gło-
wie na celu kształcenie do kleru duchownego, która z w owym wieku mia-
ła niezmiennie niewielkie pole działania, nie zważamy więc, że organizacja
wykładów filozoficznych, tak samo, jak za granicą, odpowiada tym celom
praktycznym. Za granicą zaś powołała się na wszystkich uniwersyte-
tach Scholastyka, która z czasem, już do upadku, ale nie przed
Polską urok uwrócić. Zresztą oprócz Scholastyki było 1400 innych filo-
zofii nie było. Te zaś prawie cała była komentowaniem więcej lub
mniej samodzielnie dzieł Arystotelesa, które, jak wiadomo, nie tylko
wcaśnia filozofii, lecz prawie wszystkie nauki podwójnie obejmowały,
z wyjątkiem matematyki. Wskazując w XV wieku chodzi o traktowanie obry-
nów stopień bakałarza na wydziale artystów, mianem chodzący na wybit-
dy i z nich dawniej pryncipia: secunda pars Alexandri, liber novae

poetriae aut exenitium Rhetoricae, computus chymetricus, Tricitalis
Petri Kipperii, vetus eius libri priorum et posteriorum, liber elementorum,
liber physicorum, liber de anima, liber sphaerae naturalis (Wizniński
IV str. 302). Bakator, który wrytkei stopiei wazystro artystow, mianat
chotzi pner dwa lata na wyklad: Topicorum, de coelo, de generatione,
metheorum, parvorum naturalium, metaphysica, Ethicorum, Poli-
ticorum, Arithmetice et Musicae Joannis de Muris, tres libri
Euclidis, Theoria Planetarum et Perspectiva...

Przeżywanie za granicą Scholastyka obejmowała całego Amster-
tera a z powodu pedagogicznych musiała to samo wbieć w Polskę. Gdy
jednak około 1400 roku to ja wykładali w Krakowie, był już w upadku;
ten upadek nie dotyczył raczej treści, lecz formy. Wraz XIV stule-
cia podniósł głowę na Zachodzie nominalizm i toczył różną walkę z Tomis-
tami i Scholastykami (którzy byli umiarkowanymi Realistami), ale te
walki domowe były po części już uścisły (Petrus Aureolus +1321,
Durandus de Sancto Porciano +1332, Gilbertus Porcan +1347)
a tylko ten Nominalizm przyczynił się do upadku Scholastyki, że
coraz bardziej tenietyrali formy i reguła i coraz głębiej toneli w sub-

teoriach, w nim wistoty jsi realista Duns Szkot był im dążyć
kied jak uogólny. Ale około r. 1400 nikt nie myśli o zastąpieniu Scholas-
tyki innym systemem, to zaisto próbowali dopiero w połowie XV stul.
gdy Mikołaj z Kuzy (Cusanus 1401—1464), jeden z poprzedników
Kopernika, a jeszcze gwałtowniej Humanistów zwróci nawet z treścią
dawnego a przez tyle wskazał panującego systemu. Wynikło z tego
ruchu europejskiego, że filozofia polska w Krakowie przez pier-
wną połowę XV stul. oświecana była promieniami zachodniego
Scholastyki a w drugiej połowie patrzano na jutrzenkę humanizmu.
Jeden i drugi fakt wpłynął na rozwój studiów krakowskich.
Dolegamy wynalezienie rękopiśmiennej drukarskiej, która w r. 1453 jsi pusa-
ła z pod prasy pierwsze książki (datowane) a w Polsce rychło roz-
ta reprodukowała, to jsi 1465 Günther Zajner drukuje w Krako-
wie Joannis de Tinveremata Explanatio in Psalterium.

§. Pierwsi scholastyki krakowscy. Takim z najstarszym jest

- 1) Matczak z Krakowa (†1416) który był nominatorem - Zob. Somer-
land, Matthaeus von Krakau - Halle 1891 - Stöckl, Gesch. der Philos.
des Mittelalters Tom II p. 1032. Pomijam także Lejmona z Leszowa.

Skotycy, którego prace nie drukowane nigdy, przechowywane są w
Bibl. Jagiell. ale nie wolno nie zatrzymać ich przy Tome z Glogowu (Zob. o nim Wyszniński
(+1503). Który instancją cesi zwracał przedmiot w Polsce i był gubernatorem
księstwa litewskiego Jana Garszolda, z polecenia Karłowicza. Je-
giellonizacja. Wytworzył instancję cesi filozofii scholastycznej
i dostąpił pełnego wzrostu w granicach. Prantl zalicza go
do eklektyków scholastycznych (Logik IV p. 291). Dzieła jego
drukowane: a) Liber posteriorum analyticorum - druk w Lipsku
1499. Kształcił Jana Hallera i Krakowa. b) Exeritium novae
Logice seu librorum priorum et elenchorum Magistri Tocanis
de Glogowia pro junioribus recollectum. W Krakowie 1499
2° wyd: Questiones in libros analyticorum priorum et elen-
chorum Aristotelis etc. Braunsae 1504 (u Hallera) 3^e
wyd: Exeritium novae Logice seu librorum priorum et
Elenchorum etc. Braunsae 1516 (u Hallera). Prantl zna-
tył to 3^e wyd. i zle tłumaczył ^{stworzył} podpis na końcu dzieła: Tobis
mitte Rose Chwala! jak gdyby to był podpis drukarza.
Tędy - drugie dzieło napisane w tym celu, aby Logika Jana
Verzora jeszcze wyżej i młodszej ~~wzrostu~~ przystępniejszą.

Widok na Bibliotekę Jagiellońską w Krakowie, 1891 r.

c) Exeritium super omnes tractatus parvorum logicarum
Petri Hispani, magistri Joannis Glogoviensis - Lipsiae 1500 dno
Krzysztofem Kellera = Augie wyd. w Krakowie 1504 u Hallera
tzw. wydanie w Strassburgu 1517

d) Quaestiones librorum de anima magistri Joann. Versoris
per mag. Joann. Glogoviensem etc. Włd. 1^e w Metz 1501 u Hallera,
potem w Krakowie 1513, 1514, 1522

e) Exeritium veteris artes ^{super praedicabilia} ~~etc.~~ ^{1^e wyd. 1504} Porphyrii,
Kategorias et periermenias Aristotelis - Brai. 1504 - 2^e
wyd. Brai. 1516, 3^e wyd. 1517 w Strassburgu, 4^e 1519 w Krakowie
To jest dzieło Jana Versora, upiśnięte przez Jana Gło-
gowczykę - który przekazał i p. książce Porphyra, potem
Kategorię Arystotelesa i jego ^{interpretację} ~~interpretatione~~. W dodatku
uniwersum vel principia Gilberti Porritani (*1154
w którym mowa o zmiennie istniejących Kategorjach Arystotelesa.

f) Joan. Glogoviensis. Ex^{um} artium et 2. theol. doctoris
domi Regidii Romani etc. s. Augustini in libb. Aristotelis
interpretatus fidelissime etc. - Brai. 1502 - Egidyusz Romanus
był uczniem św. Tom. i um. 1312 arystoteliem w Bourges.

Oprócz tych dzieł Inkieu ogłoszonych, wymienić Wierzeński
(III. 197) jeszcze kilka rękopisów, przechowywanych w Bibl. Tajell:
wśród nich "Wstęp" do pracy Arystotelesa, drugi do metafizyki: 00

4. Michał z Bystrzykowa, w mł. Parisiensis nazywany, ^{de}
słynnego urodzenia i wykształcenia w Paryżu, w Krakowie pierwszy wykła-
dał według Lekota filozofję. W Bystrzykowie u niego uczył się Tomis-
tów. Zob. co mówi o jego urodzeniu u niego Jan ze Stobnicy
w dziełku: De praedicationibus abstractiorum ex sententia Scoti.
(Wierzeńskiego Tom III - Str. 198). Domyśla się Wierzeński, że
może o nim kto napisał słowa złośliwe: Nullus homo legit
Parisius, nisi ipse sit asinus

R. 1483 d. 20 czerwca Michał z Bystrzykowa vulgo Parisiensis
mistrz nauk wyzwolonych promocyj paryskiej, odpowiadał pro locor
między mistrzami Akademii Krakowskiej, z nim trzydziestu mistrzów
opierało się przez półtora dnia nad tem pytaniami: Utrum
materia prima sit entitas actualis et potentativa simpliciter
per se cognoscibilis etc. (Zob. Regestrum facultatis artisticae
pod r. 1483). Otrzymawszy między doktorami i mistrzami

00 Wykładał oprócz innych także
astronomię i potanową z nią as-
tologię oraz niektóre uścisłowania
Kalendarzy, tryumfował Jan
de Sacro Busto (Halifax)
profesora paryskiego (+ 1256)
który oprócz arytmetyki ^{u niego}
także Astrolebiu, często
komplementarne dykto, np. po
raz pierwsze w Ferrare 1479.
Ten z głogowy wydał Intro-
ductionem compendiosum in
tractatum sphaerae materia-
lis Mag. Joana de Sacrobusto
etc. Bracoviae 1506 (Haller)
2^{ie} wyd. tamże 1513, 3^{ie} wyd.
w Strasburgu 1518. Zob.
o tem dziele Wierzeńskiego
Hist. Lit. Pol. IV. str. 139.
Oprócz tego wydał Intro-
ductionem Astronomiae
in Ephemerides etc.
Bracoviae 1514 - zob.
Wierzeńskiego IV. 140.
Także Computus Chro-
nometalis etc. idem w
r. 1482-1558. Gropov. 1507
(Haller) w Wroclawie Tomis-
tów uwarł.

W 1901 i 1902 był dyktansem wydziału florystycznego a w 1903 i 1904

a) Quaestiones veteris ac novae logicae cum resolutione
textus Aristotelis clarissima ad intentionem Doctoris Livii Bra-
coviae 1507. ~~Popneidior~~ 2° ed. 1508 a 3° 1511 tamēn. Popneidio
zas

c) Quaestiones in libb. analyticorum posteriorum et topi-
corum Aristotelis cum resolutione etc. Praev. 1505., 2^a ed. 1871.
Wizniowski z. i. j. ... dzieło pod c)

Tan ze Stobnicy przypisał dziełko pod b) Marceju z
Miechowa, doktorowi medycyny, rektorowi i wicekanclerzowi akademii
krakow. mówiąc, że z tej książki on nieprzyczynił się i lepszej
sta porządku i jasności w wykładzie książki sta młodziarzy nie widział.

5. Jan ze Łobnicy (w Łoboniewskiem), uczeń poprzedniego i a
następca Jana z Głogowy, był znakomitym profesorem. W 1494 został
bakkalarem, w 1498 magistrem a po imieniu Jana z Głogowy jego wziął
katedrę. Potem jest prełożonym gimnazjum Łubrańskiego w Toruniu,
a porażony bogatą beneficjną wstąpił do Bernardynów w Krakow-
sku, gdzie 1523 ujął zżwót Chrystusa a 1530 niewątpliwie
zżył dokonat. Między młodzieżą miał wielką miłość, jak świadczy
zrzęcone o nim wzmianki licznych jego uczniów, Tomasa Bedermanna,
Mikołaja z Gielżewa, Grzegorza Stawiniusza, Marcina Dobrogosta,
Marcja Kolssteina, Michała z Wisłicy. Krewi, jak nazywał
jego, filozofa Skota, co mu zjednato dużo niechęci w Tomistach.
Wydał: a) de praedicationibus abstractorum ex sententia Scoti etc.
Małe dziełko, zebrane z poglądów Skota.

b) Generalis doctrina de modis significandi grammaticalibus
etc. Brauwae 1575, później drugi raz wydane bez uzupełnienia miejsca.
Rozprawy filozoficzno-scholastycznej gramatyki, która podówczas zajmo-
wała już wiele w Krakowie.

c) Leonardi Aretini in moralem disciplinam introductio
familiaris, Joannis de Łobniewa commentario explanata. Brauwae
1571 - 2° wyd. Viennae 1575 3° Brauw. 1577. Dziełko to przypisane

[Faint, illegible handwriting]

Adamowi z Bochni, rektorowi akademii i medykowi Zygmuntowi
a w Sedykaryi Humany, że wykładając Etykę Arystotelesa, jako
wstęp do niej objaśniał starobrzem dialog Arystyna, utwór
podkreślając Etykę Arystotelesa do Eudemia: Sedykarys Koniezy
pięknym zdaniem: emendandum est non de virutibus grandia
zonare sed facere. Naresore

2) Parvulus philosophiae naturalis - prapiscany Pałoni
d. in Olzanińskiemu, synowi Alex. Kantelana wileńskiego, ed.
zali nie na receptki wielkizne i grozi odwetem ^{a kowitry} Velim igitur
ut vel errata nostra aliqua probatione ostendant vel
sua ora, si aliter nequeunt, digito superimposito com-
percent. Nam si pergunt dicere quod volunt, audient
quod nolunt; ego profecto eorum obsecrationes facile
contemno, ac tamen, ne ea ipsa probra vel graviora
in ipsos convertantur, his paucis nunc sint admoniti:

9 zotat baktarzem 1489,
magist. w 1488, był dydek.
pocz. wyd. w 1505 i 1506

6. Michał z Wrocławia 3 + 1533 ^(8. listop.) (prof. teolo. i dzickaneu
kollegiaty Sw. Floryana. Ogłosił Introductorium dialer-
ticae quod congestum logicum appellatur. Praevidae 1504.
2^{ie} wyd. Janie 1509; 3^{ie} wyd. w Norimberdze 1511; 4^{ie} w Krakó.

verte sub f

jego przy układowaniu Directorium planetarium (exemplary z 1467 w
Krakowie a narzędzie astronomiczne, podarowane przez Marcja
Kornia w r. 1494 za pośrednictwem Marcina burszany i w
obserwatorium Krak.). Ojciec Marcin z Olkuszem wyrobił Mikolajowi
u biskupa płockiego Erazma beneficjum. Za rządu rai Jana
ze Słobnicy obrzucił dzieło Marsiliusza ab Inghen, ucznia
Olkamowego, ^(około 1370-1396) ~~niegdys~~ profesora ~~w Krakowie~~ w Heidelberdze.
^{Książki Marsiliusza były} Tytuł taki: Tractatus Marsilii de passionibus terminorum
quae sunt quinque: supponibilitas, ampliabilitas, restringi-
bilitas, appellabilitas et distribuitas. Mikolaj też
wydał ~~do jasnzej i przystepnej~~ ^{z napisem} ~~niektóre z nich~~ Książki komentarz ~~przełożył~~ Expositio
mag. Nicolai de Gijetoreph in passionibus terminorum
Marsilii. Cracov. 1507, 2^{ie} wyd. w Cracov. bez rolka.

Na koniec swoje dzieła poleca i ^{współpracy i mieszkanca} Marcinowi z Olkuszem
i wyraża swoje żale i wieści ^{między innymi} na kolegów. Wskazując
od wielkiej wsi i miast, ~~zawdzięcza~~ obywateli obywateli.

3. Także z Gostynina, w 1491 dziekanem mędz. filoz.; w 1507 profesorem
teologii i prokanclesem akademii Krak.; Węgierski król go jedynym
z nac, bieżącym w filozofii scholastycznej i wprost jej zaleceniach" (Tom III. 207)

Warto także wspomnieć
o Mateusz Holsternius
który wydał logikę i filozofię
na, przystępnie napisaną:
Euklidionem logicum ac
dialecticum. In communem
et vulgarem usum, scholae
fidei florentis
Cracoviae 1521

9. Jan z Dobrzyń w dojrzałym wieku wstąpił do Bernardynów
Krakowskich, od r. 1481-1503 miewał kazania polskie dla ludu, + 1507.
Podczas wakacji wyjechał po Terenie dla młodszych i ludzi usposob
względnie nauki: Tęże tych nauk wydał w piśmiotku: Opusculum de
arte memorativa etc. Breuviae 1504, w którym obciśnie umocnienie
pamięci per loca, litteras, reales, personales, characteres, imagines
et idola. W dalszym umieszczył skrócony przebieg: Mag. Arnoldi Medici
e Nova Villa de arte memorativa. Zapomniano już wtedy dnia uroczystości.
10. Benedykt Hesse profesor akademii Krak. zostawił w rękopiśmie

a) Commentarium super libros Aristotelis de anima; b) Disputata
super iis deo. 11. Mikołaj z Gorzkowa, doktor sekretariatu
i profesor filozofii w akademii Krak. był ofiarą i wkręca
generalnym dyrektorem Krak.; trzecim z porządku rektorem akademii
jęziellonickiej, w której biskupem wileńskim. Zostawił w rękopiśmie
In philosophien universum Commentarii. Widział je na Janowski
ten rękopis w bibl. uniw. Krak. 12. Łódzkiej Prechel był profesorem
w Krakowie i zostawił podobno ^{Commentarius in Ethicam} ~~Commentarius in Ethicam~~
~~Arystotelis~~ ^{Arystotelis} ~~Arystotelis~~ w rękopiśmie (?)

13. Tomasz Murner Francuskiej ur. w Strasburgu 1475,
został magist. filoz. w akademii Krak. a ^{później} ~~1506~~ tamże katechetą
w 1505 ~~Maximilian~~ ^{Maximilian} i uciekł, że jako poeta; w 1506 został
teol. ~~Wierzył w dyktando 1520 jako oświecał samą Francuską~~

doktorem teologii w Fryburgu badenickim, 1513 gwardyanem Franck-
kenów strasburskich ale już po roku złożony dla powodów wiekowych.
W 1518 uzyskał prawo w Bazylei i został doktorem
praw. Potem razgle włożył się po Europie, nawracając umiara pro-
bowiem katolickim w Oberchneim pod Strasburgiem 1537.
Miał wielki talent poetycki, ale lity charakter; rezygnat
w zatykach swoich jadowitych Koriol, zehony, prajecioli, dhu-
dziejów. Miał wiele i dobre w ludowej niemieckiej i zapma-
je wady między w literaturze niemieckiej. Z przys-
ka sympatyzował z Lutrem, potem gwałtownie go wypiewał.
Tłumaczył także wiele na niemieckie. Eneida Wergila, Instytu-
cyę Justyniana i t. d. Jego działalność literacka należy do
Niemiec, nosi interesu jego podrywki wykładu umiarko-
wione, ze pomocą których chwał w krótkim opisie i bez trud-
nawier' wszystkich logiki, prawa i t. d. Jego ludus studen-
tum Fryburgensium wyszedł w Frankfurcie 1511. Poprowadził
wydanie w Krakowie 1507 u Hallera: Chartiludium logicae sive
logica poetica vel memorativa etc. Wyd. 2^e w Strasburgu
1509, 3^e w Buxelli 1609, 4^e w Paryżu 1629. W wszystkich
wydaniach powtórzone iniektus potencie: „Ja Mag. Jan

z Głogowy, członk. Uniw. Krakow. Kanonik Kolegiaty Św. Floryana
na Kleparzu, daje prawdziwe świadectwo, bo co tyżeliśmy i wi-
dzieliśmy, tego zaprzeczyc nie możemy, i wielcebn. Pisk. Tom. Murner,
Niemiec rodem ze Strasburga, w naszym Krak. uniwersytecie św.
teologii bachelarz, że gdy w Karty wymyślił, nawiązał i nie bez
wielkiego wysiłku nas przekonania tak namiętnie używał, i
w przeciągu miesiąca, ludźmi twardego pojęcia i nieulki, takiej
w logice uwagi i pamięci dalsi dowody, iż wielkie między
nami na X. Murnera padło podejrzenie, czyli czasem zamiast
prawideł logiki, mogli nie użyć, albowiem swoich argumentów
przez niego zarządził, ażeby tego sposobu nauczanie logiki do
dwóch lat ukończenia nie odkryli. Gdy więc podepra-
wego o magis do oszuczenia się wezwaliśmy, protożyst przed
nami że gdy w Karty, którzyś potwierdzili, uwiłbili i podo-
głośnie uznali, iż on nie magis, ale borki miał rozum
a porównawszy znakomitego meza do grona naszego przyje-
listy i aby owoc pracy swojej nie stracił, zapisał nam
mu 24 wązienskich Inkantów. Przypomnę iż obecny byłam,
bowi widział i na własne oczy słyszał, i w wszystko pomysłne
jako prawdziwe świadectwo moim potknułem

14. Rudolf Agricola junior z Wasserburga w Bawarii,
 różny od słynnego humanisty Rudolfa Agricola (1454-1492) Hol-
 landy był rodem - uczył się w Murbachu z Wrocławia i był przez
 dziesięć lat w Kiechlinie profesorem wymowy i filozofii moralnej.
 Wydał Libri de anima Aristotelis etc. Bracoviae 1512
 (Ungler), 2^{ie} wyd. z r. 1519. 15. Matthias Holstein ze Szles-
 ka, był uczniem Jena ze Stobnicy i jak ten, wolennikiem
 Duna Skota. Wydał bardzo pomyślnie napisaną logikę refo-
 now: Encheiridion logicum et dialecticum in communem et
 vulgarem usum scholasticum iuventutis. Braco. 1521 (Ungler).

§7. Dzieła zagranicznych filozofów, wydawane u nas w XVIII
 tej epoki są bardzo liczne i dowodzą wielkiego interesu filozofii
 śledzono obzawę najciekawsze oświaty europejskiej. Wzmien-
 ski (Tom III. 266 i nast.) wymienienie ich całej pracy. Tak upr.
 ukażają się a) Utilissime ^{introduction} Torobii Stapuleusis in libros de
 anima Aristotelis. Braco. ber roku i więcej. b) Torano
 Bracoviae 1570 (u Hallera) uporządkowaniem przez prof. Gre-
 gorza ze Stawiszyna i zaopatrzeniem przez tegoż opud.
 nową, w której wystawie wartości prac francuskiego autora.
 Takim ^{zabier} Stapuleusis nazwał się właściwie Jacques de Ferre d'f

+ Estaples i umarł na chorzę
 kniowej Matgorzaty w r. 1537.
 starszy Francuska I-ze
 sprzyjanie reformacji i
 różne zdania herety-
 que został przez Torbina paryskiego
 odsądzony od profesury. Przyjęcie
 jego komentarzy do Arystotelesa
 u nas uświadczają o jego
 podważeniu jego opinii teologicznych.

14
K
a) Priorum analyticorum Aristotelis, philosophorum principis, libri
duo castigati. Impressi secundum exemplar Jacobi Stapulensis etc.
Braev. 1510 (Haller); 2^a wyd. 1578 ibidem (Haller); d Textus
veteris artis videlicet Isagogarum Porphyrii, praedicamentorum Anis-
totelis simul cum duobus libris perihemenias ejusdem emendate,
impressum ad exemplar Jacobi Stapulensis etc. Braev. 1570
(Haller) 2^a wyd. 1576, 3^a 1522 (per Hieron. Vietorem Balengra-
phum, sumptis Marci Scharfferbergi) e Liber Alberti Magni
etc. De natura animae cum commento compendioso etc. Anno 1493 (Hochfeder)

f) Albertus de intellectu et intelligibili etc. Braev. 1504 (Haller)

g) Lectura veteris artis etc. Braev. 1503 (Hochfeder Zensura:

Isagoge Porphyrii ad praedicamenta Aristotelis, liber categoriarum
Aristotelis, liber perihemenias, Liber sex principiorum Gilberti
Porriani (Wiry an. 1154 h. Kuppen u. Poitiers); h) Quaestiones
in libros Priorum Analyticorum et Ethicorum Aristotelis cum
resolutione textus clarissima ad intentionem Doctoris Lodi etc.
Braev. 1508 (Haller). Wyd. 2^a ibid. 1571. summorum per Quaestiones
Petri Rosselli de tycho semper h. K. Ruyt. i) Quaestiones in libros
posteriorum Analyticorum et topicorum Aristotelis cum resolutione
textus clarissima ad intentionem Doctoris Lodi. ^{Per volu} ~~Braev. 1508~~ iniezer
(ale. drukow. Hallera 1571) k) Textus parvuli philosophiae moralis

summa cum elegantia emendatus - bez miejsca i roku, ale ze względu
stosunku do tamtych Magnific^o Dn^o Joanni Allenstein^o theol. Professori
etc. Dn^o et praecceptoris suo mag. Gregorius ^{De Kowitz} (ex Brauns^o) 1512.

6) Triclini librorum de anima Aristotelis familiaris expositio
etc. ad intentionem Doctoris Subtilis - Brauns^o 1515 (Florians
Ungler); in / Textus sumularum Petri Hispani etc. Brauns^o
1514. (2^{ie} ibid. u. Hallera 1574; 3^{ie} wyd. ibidem 1579.

in 7) Introductio in doctrinam doctoris subtilis etc. Brauns^o 1515
(Ungler); (2^{ie} wyd. ibid. 1579 (Victor); o) Introductio in terminorum
cognitionem Fratris Alberti Fontini Bononiensis minoritae
conventualis, bez miejsca i roku - prawnop. u. Hallera 1517 -
Zawiera 6 księżek posteriorum Aristotelis, octo Topicorum; 2^{ie} wyd.
per me Florians Brauns^o impressum; p. Christophorus
Stratander Heynensis wyd. Textus elementorum Aris-
totelis, impressum Brauns^o; bez roku i drukarni; 2^{ie}
wyd. ibid. 1521 (Haller).

Wydrukowane bardzo problematycznie
o pracowności profesorów i inteli-
gencji w tym okresie, tymie-
jacy uż. nie różni z oświaty
współczesnej.

Test to rzeczy dzieł okazywały a zdaj. doświadczenia
przechowywane w Bibl. Krakow. (zob. Winiarskiego Tom III
str. 221 i nast. i porównajcie wszystkie z tych okresów (1440-1500)
a odwołując się do wszystkich galei filozofii peripatetycznej, nabieramy

Ten zapis, wstanne dzieło zagranicznych, a nas Amikowicz, mógłby jeszcze
zwiększyć, a p. p. przez wyłączenie logiki ogólnej i podległej, które
wymienia Stawie w swoim „Wykładzie systematycznym Logiki” Tom I
str. 149, a w tym pracy dzieła różnych filozofów starożytnych, gre-
ków i łacińskich, które to pomysłowy, jako należąca raczej do zakresu
studiów humanistycznych w Polsce.

§. Humanizmi i eklektycy w Filozofii.. Winiowski (Tom III. 236)

po wyłożeniu dziejów scholastyki u nas, „po którejś masowcach (tak
mówi) brakali u nas, więcej przyzwyczajeni do Europy zachodniej
porównani, niż z własnej skłonności, szukać choć jednego meża,
któryby o własnych siłach wielkie filozofii zagadnienia wra-
zywał, i miedzygo w Grezowu ze Łauki. Ten pono był
filozofem prawdziwym, geningiem u siebie, który o własnych
siłach myślał własnie, kiedy dawał za książkę Arystotelesa
nie u siebie, ale w sobie; ten pilnie wlepił oko w oblicze natury, jak
w Arystotelesa, ten w siebie i w otwartą przed siebie
księżkę natury, czy też w słowa i już u siebie było dobrze ujęte
myślenie; ten wstał lepiantem filozofii scholastycznej, tak u
później okazywał i pisanem i mówionem o tym to mowa, przejrzał,

poznać jej "mim" i stworzenie pomiedziat, ze ta cala miedziat
tych tam filozofow, jest mozeniem umietych - nie enim
in se continere nisi vigilantium somnia. (III. 237)

Tyż pochwał Siochy może za wiele. Ale nie przestad na
nich Wierciński, lecz dodał z przekosem (III. 237. 238), że może
żatować, jakże nikt ze współczesnych go nie pojat, prziz Hallima-
cha undziemca. ony ze ta iskra, nie wsta w stowa, nie wz-
miesila się w nowe iniatio. Ale porzecz na Wierciński, że
kemu dziwić się niepodobne, skoro Europe zachodnie dypier w
tych kilkadziesiąt lat wydała Bakona, który podobne prawdy
wzrinnad, wzrinnil po Europie i t. d.

§. Jakób Górski ur. około 1525, zapisał na umi. 1542, Zob. "Jak. Górskiego życie i pismo
ze towarz. miał wtedy: J. Kochanowski, Jan Januszowski ma" przez Kazim. Młocznickiego
Wojciecha Włodzickiego i t.p. W dziełku de periodis (Prac. w Rozpr. Ak. Umiej. Wzr. 1893
1558) niektóre na inne nie stał. Kraków, wstąpił na zniżenie filol. Ser. II. Tom II z r. 1893
humanis: a przez. jego na scholast. dykt. Dobry jedn. prapm. pp. 246 i nast.
z r. 1542 Zyg. Obroński wykład. Terenowicz a Szymon
Marciński z Pilzna wykład. mowy, pis. retory. Był w. Trenta
prapm. - dalej. z wydz. filol. stał w owym czasie z wydz. od brach
innech pod kąd. wydz. Trembicki. utrzym. w Górski wójcie
przez par. lat z Jacekiem leżący po okolic. wójcie, dykt. w 1554/5
20074. wykład. w umi. a wykład. bez prapm. aż do 1563.
Wykład. wtedy. cały reszt. ludz. nieporoz. prapm. koled.
Górski. z lat wstąpił: - Włodzicki, Roguski, Greg. z
Lamborze, Grzebski, Bened. Herbert - był much nie męły
na umi. a jenne wstąpił. niech. do niego, wstąpił. na sej. m.
wstąpił: na to Gór. pisze. w Dialekt. (Mor. 258)
W 1555 jest j. m. p. m. - towar. coll. minoris, w 1560 prapm.
do con. męły i w z. m. 60/62 dykt. wstąpił. filol.

Co i więcej? Prodeumpt. filoz. cryptot. - p. logi, metafiz., fizy.
ety. w 1562 wytkie. polity. Arysto.; w 63 de anima. Obok
tego objaś. mowy Cyren. - w r. 1561 de oratore (in gratiam
studiorum) w 1563 or. pro Milone (in grat. stud.

Wchodzi w bliż. strom. z ludź. stawa. owe. orator, i. p.
Oratore. Którego pis. polemi. opatrzon. w przedm.
not. z Kers. Piotr. Myzłowski. rekr. król. podinsy; z dzieł.
i podkancl. Fil. Padziemski (od 1560 bisk. krak.).

O nim pise w Disputt. de periodis: „La przy tobie ludzie
wzrosli i bar. wzrosli, Andr. Krajewski, kancl. biskup.
i Andr. Patricius, Którego rozum i nau. i znajomo.
tak wielka pomnik. stworzył, takiegoby po Tole. nie d.
nie nie spodziewała, Italia podziwiał i publ. w księgach
wzrosła; jest taki Paw. Stempowski intodzień. re. wytk.
nauk. biegły, mianowi. ześ do pisan. i wymowy wzrosł.
uzdolnion. Proń tego Jan Kochan. Który niegd. Jure wrzel-
kuh nauk zakorzystał a teraz stodołęj oddał w murie”
Z Niderk. wspom. wielka prędkość - z poroż. Cyren.; także

§ Epoka druga od 1620 do 1783 wsi. niemiec. Termit.

Tut epokę ustradka; kogo znaczenie. tunc. w niej nie dostrze.
Literata. filozofi. w tej epo: grom. ustradka. pniez Termit:
nadz. pniez profes. akad. nauk. lub pniez im. zakon. Tridziej.
pniez. jernozry ualezi. do qci. do epoki pniez. u. p. Merri
Smiglecki + 1619 w Kolegium jernozry. w Keliogu, gdzie byt prof.
Tero Logica selectis disputationibus et quaestionibus illu-
strata et in duos tomos distributa. Ingolstadtii 1618.
Dzielo ogrom. rozprawa na 18 dyspu. w ktor. pniezchod.
pniez. logiki, i jej podzial i znacze. Na im. ualezi. pniez. pniezchod.
opera. logiq. band. obner. ustradka. Struce pniez. ze lepiej
zrozum. Strut. od im. pniez. zkolast. ualezi. qci. Za granic.
Smiglecki pniez. byt ustradka: 9 dy. Swift skied. exerc. w ualezi.
dublinisk. 1685 ualezi. go tunc.

Ponim ualezi. (rob. Struce. Logi. I. 162 i ualezi.
Wojciecha Tytkowskiego (+1685), Tom. Wlodzianowskiego (+1686)
Jana Morawskiego (+1700), Stef. Seraniewskiego (+1738)
i wiele innych, ktorzych dat. band. niemiec. ualezi. pniez. ualezi. ualezi. pniez.

Dopie. pod kon. epoki drug. odraz. us. Ter. X. Dobry ^{Benet} i prof.
w akad. wileński. Praelect. logicae ex probatis veter. resea-
tioz y placitis conscriptae. Vituae 1761. Uwzględn. Ballinae,
Kerkerunga, Gassend'ego, Locke'go. Na przyst. uskup. przych.
wz. ant. wzbier. funk. umyśln. ludz. Lema dżen dżi: na
osterny usi. wtozo. 1^a o umobraz. projektach; 2^a o radach,
3^a o umiarkach; 4^a o metodach - krasz. umieć. jek. na um.
resz, stary. duclo. przez Janowskiego, iestary-genis.
przez Struwe'go.

Podroz. filozof. umieć. om. Janst. w pto. XVI. umieć.
do zycia. Lekcje w r. 1773

Tomij. probb. prace filozof. umieć. przez umieć. zaho. lub prof.
Kutkow; po umieć. us: pto. po tani. i umieć. k. umieć. umieć.
ze umieć. umieć. pto. umieć. bitem. regrening. 176. o umieć.
Struwe'go umieć. Logi. E. str. 165; umieć. 176: umieć.

Pod koniec tej epo: dżen. us. pto. umieć. umieć. na pole
filozof. i che. Korzysten. z pto. regrening. umieć. dżen. umieć.
pobud. reform. w umieć. umieć. Napsila. umieć. pto. umieć. Pijany
choi. pod umieć. umieć. umieć. umieć. umieć. umieć. umieć. umieć. umieć. umieć.

12
Termin X. Stan. Konarski (1700-73) wyjechał z Litwy. (Zam. II. 9)
do Kłajmy. potem do Kłajmy i węg. i wyjechał. rektor. w Coll.
Narodowa - biał. uczel. w Poznaniu. i inn. miejsc. rektor. w 1730
w Poznaniu wyjechał. wyjechał. w rektor. przyszedł, potem w Węgry.
długo podróż. z wielk. penem, z wielk. Stan. Lennig. i
innymi i wyjechał. Lustr. XV - rektor. Konw. węg. w Węgry.
główn. rektor. w Poznaniu

De emendandis eloquentiae virtutibus 1741 = o poprawie mowy =
= rektor. w 1767 = Institutiones oratoriae = Gramma-
tyka Tarska w 1741 Reformatio de purgatione iis do podnies.
mowy i rektor. biał. biał.

Wpłynęło do filoz. odnosi się De arte bene cogitandi et
artem dicendi bene necessaria Vars. 1767

W 1741 roku (de inventionem) i w 1741 roku i w 1741 roku i w 1741 roku
dispositione inimi tak. o podnies. mowy, o rektor. i rektor. i rektor.
w 1741 roku i rektor. i rektor. i rektor. i rektor. i rektor.
stylu i rektor. i rektor.

De novo Konarski przedmiot. Później w Węgry. Ant.
Genovesi. Kłajmy. biał. prof. w Neapoli: Elementor artis logicae lib. V

X. Anto. Wisniewski (1718-1774) był pomocn. Konars: Wycho.
u Pijer. Kamie wyjd w Wersyc. meten. pot. bani z X. Lubomir.
we WTorach i przykta. us w Turcy. do metc. i figy. W 1750
wyty. dnyca potroz i zwiady. murea i gabine. w Holan. Angl.
Fran. zchupen. dsi. instrum. W kraj. wykta. figy. wedry
wov. pwr. = z dylet jęo wks. us do filoz. De vera felicit.
citata 1775 (po imies.) w ktor. polemni. pwr. dsi. Ency.
Klop. Wolt. i t. d. Rod. epolo. chneii. wapis. dohry Tarsi.
Teatym. w tchdy. qes. wyd. logi. pwr. Portugal. Anton.
Werneg. De re logica lib. sex Vituae 1766 - 1e
wyd. wygusi. wyto 1746.

Alc taki. niem. filoz. zarys. zaglad. do Pol: Panov.
tam Wolff, i njei Leib. a jęo popularyzat. wiezmow. był
prof. Jan Korynt. Gottsched, ktory (1700-1766) dw.
pwr. ^{w Lipsku} wyk. (taki. figy. Jęo Erste Gründe der gesam.
Weltweisht 1733 (1e wyd) = pwr. Werneg. Mitzler de
Kolof, lekar. wedmow. Aug. III = wyty. taki. po gre. intod.
Pijer. i pwr. Konarsk. Tyt. taki:

Pierw. praca całej filoz. w której wyst. filozofskie nauki
przezwid. porząd. historyczne i w dnie ogół. podzielo. 20, Krak. tym
który publik. w akademick. lekcyz. biuro. Gsü theoretyczne
albo uwag. 1760.

Nadto. powt. w 1766 X. Karol. Narbutta tak: pi. (1738-1807)
wyt. Logika og. myślenia i rozważenia węg. nauki, węg.
której Karol. ma we wyst. pr. Schleg. i strzedz się
fatu Wł. 1766 - pierw. ogóln. logik. polskie (Lwów. 1799)

Taki. Teatyni skłania. się do Wolffe - Ant. Maria Porta-
lupi pi. do wst. w 1740 (+ 1791) - o nim Mitzler de Kolof:
philosophen in der praxis in Polonia docuit (Acta litter.
harmest. II. 130) Podob. hist. Krak. Andr. Zaluski taki:
sprawied. Wolffowi i zbra. go w 1746 r. 1749 - do Krak. z Halli
reum ogóln. się profesor. = Wł. Zaluski wyt. intod.
X. Mariana Saragomskiego do Halli, aby pod Wolffem wyt.
się filoz. i matemat. - podob. od 1749 w jego domu wykł.

Na wtórny rękę Cyankiewicz wyt. nauki Locke'go = Karol. Sw. Anny w Krak.
Logika ogóln. myśli z Locke'a o rozumie ludzkim - Krak. 1784 =
Tak. oryginal. dzieło Locke'go, tak i ta przerobka podzielo. na 2 części:
w pierw. mowa o wyobraż. wrodz. w drug. o wyobraż. i w trzec. o rozum.

Wł. Słodnicki
Prace i uwagi
w filoz. i
matemat.

w. awert. o poznanie. Jest to skrócenie, bo nie tylko o to m. myśli o ogół.

Z późniejsz. hodow. logi. Książ. poleg. na Locke'iu a w ogół.
i Kondillaku, naley. wspomien. także. Patryce. Powszechniejszego. ^{piękn.}
(1750 - 1878) Książ. wykład. filoz. i matem. w skrot. w ogół. Zgrom. w ogół.
Locke o g. wstępu rozumowa. Warsz. 1876. Piew. ogół. jest o wstę.

i o dziełach. Drugi (a) o wstępie autorowi, (b) o wyobraż. i o wyraz.
2) o dziełach. wstę. zwanej wolow. Stanowis. sensualist. bo przegad.
wielk. wiadomo. ludzk. i powsta. poznaw. jest o wstępie zmysłu; ale
z Locke'iem twierd. że wola i projekt. nie są sam. rozum. lub prze-
robień. rozumia. lecz przez um. pobudz. bywa. do dzieł. Drug. ogół.
o kształt. rozumowania - wykład. jasno a) sylogisty. b) metody,
jak rozbioru. (analysis), jak zbioru. (synth.) - także wypra. o
różnych zbliżeniach do prawdy (probabi.), domniemaniach (conjectu.),
założeń (hypoth.). Trzecia : przygotowan. do różn. uenki
a) o podziale uenki b) przygotowan. logiki do d) wiadomo. zmysłu.
β) domniem. (suppositiones). γ) umysłow. (abstractae) i spienione.
Na kon. rozbior. filoz. logiz. oraz uwagi nad korzyściami z wiadomo.
drugich ludzi. Zalety tej książki są drugie wielk. tak pod względ.
treści, jak stylu.

§ Trzecia epoka od 1775 - 1863. Zaczyna się od dwóch faktów, z który-
mi ma nade wszystko. Drugi dodatek. Ujęcie było zwięzłe. Zakończono.
w 1773 przez sędzię Klen. XIV, dodatek ustanowić Komisję edukacyjną
w 1775 na wnioś. Józef. Chreptowicza, podkancler. Litew. Mędat. wojewódz.
miał być prezesem. na niego wydział. Lecz: ale zdawało się, że jego wstąpienie.
tylko jedna nowość, reszta bezkier. rozstrzygnięć. Komis. eduka. była
pierzchną. w Europ. minister. ów. ucałowało: Sejm, który ją wybrał. tak.
postanowił: Ostać wyrostk. gener. akademie, gimnazja; kolonie akade-
zako. puchacz; zjednać uczęszczających, z tem wyrostk. co tylko do wydatków.
wank. o ciążących w nich młodsze. wstąpi. siłągoć się może, pod dozór
i nadzór. Komisji, tej oddaje się. Tę. preze. był Józ.
Maszalski, bisk. wileński. następnie miała przegłosować. ualej. do prync.
Nale. do niej najdł. podzwór. ludz.: Mł. Potocki. bisk. płocki;
Józef. Chreptow. podkancler. Litew.; Józ. Potocki. pis. Litew.; X. bisk. Łucki.
jes. ziem. podolski; Andr. Zamoy. ordyn.; Józef. Metelski. refer. koron;
Józ. Mokronowski. gen.; Jan. Urs. Niemce. i kat. inn. Nie potrafił. iedn.
płacz, odbyw. z razą na tydzień. posiedz. w bibl. Łańc. udeńej
przez sejm pod dozór Komisji. Sekret. jej był ex p. rui. Głog. Piniński. Ostat. posied. 17 kwie. 1794.

Zaloz. przy uniw. Krak. i przy akad. wileń. po jedn. zemiń.
naukowy. a z reformy. obić instytuc. powierzo. im wiano re: zarząd. szkół
Korona. i Litwa. Tężyło. naukow. podzielił. na 9 wydz. w każd. utworz.
jedn. szkół. wydział. z Kurs. nauki gimn., opieraj. się na lit. podwydział.
Dla zupełny. szkół w dobr. książ. podrozdz. utwor. Komis. Kalkulac.
"Tow. Książ. elem." które. prez. był Józ. Potvi. a członk. Hugo
Kottaraj; Jan Śnież. Onufr. Kopezyński; Józ. Piława. i kil. innych.
Tow. to zrobi. niezmierz. wiele - przysięż. nauki. powiększ. ksi. były ogrom.
Wymyły w 1783. znakomi. Ustawy Komisji Edukacji uchw. stał. stan
akademicki. i na szkoły w Królest. Rzeczypospolitej przepisane =
szkoły przez Kom. założo. były bard. dobr. i prowadz. w znakomi. duchu
zabiegał. tak. szkoły męskie. i żeńskie. - wydan. dla nich książeczek. element.
Zasad. nauki. co do tych szkół wzam: w dobr. dziele: Pomocniki nauki -
wiele, mianow. zaś w układ. parafraz. - przez Józ. Piławę
Zob. o zastępc. Komis. dzieło Józ. Łukaszewicza: Histor. szkół w
Koronie i w Wielk. księst. Litewskim od 1794. Rozp. 1849-52-44
do najwzrost. zabiegał. tej spraw: ualej. Szkoła Krasniewicka, ufundow.
przez Tade. Prackiego i Szkoła węgierska przy Korpus. Kadetów,
założo. przez ksi. w 1786 w Warszawie.

Na podziwien. jedn. stud. filozof. w Pol. Komis. Eduk. nie nie zwbi.
nawet obiaz. ich poziom. Raz nauki, zaprowadz. przez niego w 1780 do uniw.
krak. i wileńsk. nadal przez. tylko jedna godz. na tygodniowo na filoz.
chreścian. Na kandyd. stanu nauki ielsk. w tak zwan. zaś gimn. 981
złot. wydziało pomno. nauki ielsk. matema. takij. wykt. Logi. wedy.
kinoi. podroz. Kondikake, uwykt. napisan. na ząd. Kom. Eduk. Jest to
kniż. uader płyt. a uow. jęć nie posiad. nauki. w praktyce. lenj postugiw.
zj. francus. wykt. Przekł. Jana Znoski uwer. uż w Wile. druk. r. 1802.
Logika wykt. piern. zasady uctaki elem. myślen. Dzieło elem. Na zkt. publik.
przez Stef. Bonnot de Condikake w jęz. francusk. na ząd. uwer. uż
Kom. Edukacji Narod. napisane i od niej aprobowane. 2^{ie} i 3^{ie} wyd.
wykt. tamże w 1808 i 1829. Przekł. wykt. z aprobaty tak zwan. Kolegium
Moralnego Uniwersyte. Wileńsk. z dn. 3 kwie. 1802 na podsta. refera.
Tom. Hussarzenskiego.

Znosko w przedm. : „Wyktumieje. dzieła tego na jęz. narod,
Na którego młodzi byto uwer. jest zaraz. oddan. holdu podziwien. i
uwer. uż. Kemu catoro. którego międ. uwer. uż. filozofami uwer.
XVIII poligo. i którego przez uwer. uż. dzieła uwer. uż. uwer. uż.
za elementar. uwer. uż.”

Projekt. Zwolki wyprzed. uż. na drie 139:

- 1° Tak samo wstępną uwagę wyobrazić i jej za pomocą tego sposobu wykłed. się pisać. i może się tak wyobrazić, jakby też wtedy długi;
2° Spróbować wykonać w ten sposób i skutki uważać, czyli wyprowadzić zstępną rozumową jest właściwie dobrze zrobić. 1837 r.

Pierw. odrz. stuzo. z 9 wzd. Płetwne twierdż. ~~to~~ usterkuj: Roz-
biór og. analizę jest jedyn. spos. do uchwycenia wielk-wied. a polega
wyłącz. na rozróżnieniu. wzr. zmysł. W nat. nie ma ani wzrast.
ani gatur; Wzr. istnieć: tył. w wyraz. uogólniej: wzr. - Wzrost.
nie ma widmo. w zmysł. porząd; uwaga jest tył. oświecen. które
przedm. w drugą sprawuj; w rozważ. og. reflex. na tył. oświec;
w rozumieniu: k.

* indz. we waystr. Algebr, naw.
tam, gdz. ona by nie moze.
(o Logi. i Kteory. Dzieła IV -
str. 117).

Tan Laid: „Logi. Konditt. jest w rozumow. jak w radzen. na taki. tyt. que. W kon. obrem.
wprawica. Kutyty. o Logi de wprwa. o przymy. onto i: i pamię. przy qem i tyg. tyg. tyg. tyg. z
nie Logi. Gadci' po cat. kniaz. much w zmyst. i w mory. jest okateq. przymy. unelk. onto i pa-
o sprow. anality. nie mlyzpu. co on jest? nie qem zalezq? zoty. mię. Czeru dn. wawij. myil, ze vtu. rozano. jest wtaciuw. doh.
i kiedy uzy. by' moze? jakoe jego by' mogoy zalezq i wedzy zrobio. 1834.
nie jest to mtodego uzyti. Ponia) Taroniski o tej feto logi. dohn. pomied. (Of turo. III-82), ze nie za-
zwoni. ze sprow. anality. jest jery. miorc w rob. zadn. istota. usci: logi; ze nig nikl zniej nie nany, zuzo,
dohr. nobio. i jezycu sprow. anality. jest to pomiedz. sentenyz niezwo. uprabia. porco' u reaz; Tarzen. takowych w sady, wyprowadz. z nich
osci. do pojcia a jenne ~~wzrost~~ umisk. i h d.
do ustnu. mtodema, jest to *

do wnętr. Intodema; jest to *

§. Jan Świdiecki (1756-1830) Ż. liter. o nim zepn. miejsc. piern.
w porząd. chronol. pomysł. dzieł. Bałuskiego: Pamięt. o Janie
Świdieckim Włocław 1863. Z wypraw. mniejsz. Ziemia, Jan
Świdiecki na polu filozofii. Kraków 72. Al. Skórski, Filozofia
Jana Świdieckiego. Poznań 73. Skow. o filozofii Jana Świa-
dieckiego - Wroc. 73. Wiśn. 113-116. Naceni. Dni prace obremne
i gmatu: Strazewski, Jan Świd. Jego stanow. w dziej. orisat.
i filoz. w Polsce - Krak. 75. Skórski, Jan Świd. ^{wobec} (współczes.
metaf. niem. i dziej. dążen. filozof. Lwów 20. = Obraz
na kon. wymier. autor. wygłosz. wstąpił. Świd. do
Kanta, Locke'go, Leibniza, Boetiusa, d'Alamberta, Beccia
Ingald Stuart'a, Newtona, nawet Comte'a - choć w niej.
pogląd. wchoł. i polemizow. post. z rob.

Tut. w r. 1825 w Alleg. Literaturaty był. umiarny. recenz.
dwi. piern. tom. piern. zbior. Świd. która do tej doby. kum. fil. Jan Świd. Tut.
ze prace nauko. Świd. restug. na wielk. poshwa. ale w piernio
o Metafiz. mian. o rzen. Kto. dby. nie zrozu.

* Karol Libelt, Dni brzoś.
Świdiecki - Poznań 66.

organiz. i wobec dany

172. Świd. i Dany 74

Świdiecki. Dany, 74

172. Świd. i Dany 74

Świd. i Dany 74

Świd. i Dany 74

Świd. i Dany 74

Do nazw. przedmów. dworzą nie następ. prace Jana Śniad.

a) O Metafizyce (Dziela III. 211-229)

b) O Filozofii (Dziela V. 25-49) - napis. 24 mar. 1879

wykt. w Kniekt. na Sessyi Literat. Uniw. Wileńsk.

c) Przydat. do piśmie O filozofii. (Dzieł. V. 49-112)

d) Filozof. umysłu ludzk. 24. rozważaj. wywód ut i działań umysłowych (Dziela V. 115-324)

Tak wid. z tytu. ^{tytu.} piśmie filozof. Śniad. ^{sa treści} ~~stejn~~ ^{tytu.} pole-
miz. a jedno tytu. rozwi. wykład dodat. Rozpraw:
o Logi. i Retory. (Dziela IV. 115-123) pomył. jako napis.
z punktu widz. pedagogicz. Lurów. que jest w rzeczywistości
nieprzekładny - podrywni. Kondillake. Tytuł zaś polemi. prace
rozpraw. nie wytarz. Kwentem i wystaw. do wydania 1900,
o tem, czy Śniad. zrozum. Kenta i czy miał styczność. w wykład-
pien. prawni ciema? Bo do tych dwóch pytań. sprowad.
nie była kwest. u nas z wielk. rozbież. traktowa. Nie
widz. żed. poro. żeb. ratow. Śniad. lub dworż. new. że miał
rację, skoro jego stawa obywat. pedagogi. i nauko. nie
na tem wyko. jeżeli nie zrozum. Kenta. Lurów. fylek.

jego charakter. ale że tak był upr. upr. ponieważ wtedy. Głęb.
zaj. new. syst. Kant. był błąd. nie wypr. stał, że Linc. miał
raz: On zgoda Kant. nie zrozum. a w mnie wydej. us. niesprzeczne.
nie edat rob. praz, aby grozilo. go przeszkodo.

Pod kur. wypra. o metafiz. (III. 222) zauw. Kanta gwaśto
za „formy myślenia.” podob. wskazuje i przerob. z Arysto.

„ulożył” ja Aryst. na pokona. Sofist. greck; wskreślił ja
i przerob. Kant, żeby mieć wypr. sofistami ujętą. Kant
pokaz. że us. na ten nie zemiódł, a zawa. pokazał i to.
że K zemiódł stawy wziął za myślenie. Grozilo. myślenie.
nie zaleri. na form. ani jęć nie potrzebu; ale na pozna.
gmatanym - praz. i dowód; na widze. jedn. prawdy w
drug. prawdy. i na oświe. oświe. w jęć nie zmiódł.
myśl lub podan. względy. praz. niewypr.

„Nie jest to praz. zalepie. oświe. a razem
Kant jego roz. że. rob. uakty z dźwięku i niedźwięku.
budk. i uakty” ja filozofia? Co to za smut. oświe. żeby

zemia. obozu. otworze. z nurec. wprowadz. ze w ciem. pniek.
marges. i do wypita chorob umyslu!

W tem ton. gwałto. a nie daj. nigd. zed. dno. ciag. zis
nurec ^{ari} ~~par~~ do konca. -

Siad. zegoni. ze samo. exyon. mte. zyma. siad. pniek. ^{nie}

(V.29) W piśm. o filoz. z V. 19 - wypis. uib y obo. filoz. zary.
ad ~~tem~~ otrzeier. ze ^{nie} godzi. niedaw. poważ. uerwis. filozofia
tema mistyryzmo. metafizyque. Ktory z dno. subtel.
zlegit K i jego stronicy, od zsum. imier. filozof. transi.

(V.30) Zebran. rnk. piśm. przyq. a Koni me za cte, ze pniek
z na zymantow. tej pniekacji i d. Nurec. to za niebyw. zachwalstwo

letem wypis. i wady w nurec. K.

1° pniekacja niemno. w tiszczent. zaryt.

2° wystanie. rob. dnyq. myslac. bez zaryt.

3° K piśmny - zaryt rnyq. nurec. nie dno.

jest to romans metaf. V. 31

Lebo niem. lubi wady i znowa tych podzie. podziaty

+

+ z obo. Na kąd. uerwis.
K. nie dot. uib niko. w tem
pniekacji: ... Skad wypita
nomenklatura. zaryt i obo.

„godziż. uib imie nurec. zaryt.

i w nich tiszczent. umyslu ludzk. 2°
stokiem marges i ichmura ciemności
okrywa. (V. 33)

§. ^{Józ. Nicolas.} ~~Franciszek~~ Szamański (1768 ur. w Kalwa. Zebrydu. uent. polie.
w Kalisz. a koniz. w Kwielen. gdz. repisc. na wydz. praw. jedn. stud.
fak. Kenta - pot. byt komisar. rad. w województ. Kalis., uerent.
brat wyzn. użcia. w wypraw. v. 94, stur. w legion, później resied.
w Komite. prap. Za uzad. prusk. miensk w Wersze. rep. prae.
litore. W r. 1806 zost. atunk. Tedy wyzn. administr. w r. 1807
pnezest do dyrekt. przem. i oświe. w Berli. archiw. Do r.
r. 1811 jest prokurat. przy radz. Kassacyji, w 1813 bawi w Głuch.
Kwate. Do interes. przedm. Zost. człon. Komite. reformy rzadu kraj.
podczas Kongre. wiedeń. przyzw. do Komis. trylateral. do uzgod.
interes. polsk. W Krolest. Kongre. zostaj. refer. stan, w 1816-21
prer. prokurato. gener. Pot. radca stanu i dyrekt. gener. dyrekt.
wycho. w Komis. wyzn. relig. i oświe.; prer. Tow. do kasy elem.
i kien. - cen. W r. 33. atun. redy sta. i rady wycho. publi.
i atun. radu wyzn. kraj. or. do ukon. wyzn. tej magistr. w 1834.
Emeryt. w 1839, um. w Lw. 1843 wraz. z żoną.

9
Dział 1. i program
z historii Uroczyska
w spotygniach 1823

Dział 1.: Co jest filozofia? (1802) - O zmienionych systemach
moralnych starożytności (1803): System Chryścianizmu (1803).
Rzut oka na dzieje filozofii od czasu jej upadku w Grecji i
Rzymie aż do epoki odrodzenia nauk (1804): Rada przy-
jacielskie młodemu arcielowi nauk i filozofii, przynajmniej
zalecać pierwszy drogę do prawdziwego i czystego oświecenia
(1805 - inne wyd. w Łodzi 1823).

Pod kon. życie: ogłos. Przygotowane uwagi do filoz. polemiki
wreszcie w reszcie polskich (w Pielgrzymie Niemieckiej w
r. 42). Najwyż. pryncy i rytmu (temu). Cyt. także
„Pochwała Cyprya. Jodeckiego” w przedz. T. P. N. w 1809
i „Mowa o duchu klasycyzmu i romantyzmu we względz.
filozoficz.” (1823) - Należ. do tłumacz. Rulhière: Histo-
ria bezrazd. w Polsce, tłum. wresz. kł. Tom I w 1808 a w me-
morku zst. polob. Dzieje legion. polskich - Ostatni epoki
życia jego tak określi: „Zdenowiza (Ryp dziej. lit. polsk.
wyd. Leonard Łowiniski II. 331): Pod koniec życia, ładnie pie-
tyt. i stonnik. jersit.”

Rady porajarielkie na kiej- poraj. zastaj. di' jenu.
na wyl. jiri to dla jich. jichy. w ktor. mile uderaj. jenu. próby
Kernio. polski. frowi. jiri to dla ocenie. wzory. umyśle. same.
auto.

Tonia. w przedm. ze zamias. Logi. do ktor. ucy. zaprac. go
wazy. J. P. N. wty. skroony wstep do umyśle. niej. uau.
dla umyśle. udukon. wty. pomoyte.

" Od trzech blisko lat wytatam wymer. o ob. wygotowow ow
ces" histo. pragmaty. Logiki. Mito mi jest potrzebny. i eta
histo. (choia. z wiel. miew niedoklad. / ucy. zeta. w ty
wici. duka, w jakim miew one kora iada m. korni. pora.
Déjérand, aby mogta stui. ze wstep do umyśle. Logi. (p. IV)

" Rady w minieji. pis. mkeja. pnerney. na wyl. mto.
a gorlin. ucy. gmatowazy o miew. w ucy. pragma
mowcy. iu umyśle. praw. Nie jad. z nich obiedz jiri gtozney.
uauki; pnerzyt. zueja. hty. diet obryt. i powk. a pnerzyt
potneye, ze nie kraf. jenne na drog. pnerzyt. na ktor. ejt.
iue prace i ucyt. mryt w spow. dokady. wzyt. dla nieb. i
dla wtoey no. Dla jekow. to wty. ucy. kera miewoyne. owi

i celom dla kłóć. jako wada, pniezaw. pismienes' zdobywa.
głose indziej uabytki. Skoro zglebię przynosi. jcho jest
wplyw mowy na wyposstar. myślen. pniekonez zis na ówores,
ze jedna z mianowitych przynosi opóźnia. u nas uprany,
jest ożięto. naga wzgled. wyzst. jczy. " (str. 74)

Bev. gmat. obnes. Fime. taki. potrieb. nespo. maten.
i logi: pny qen najstym. podw. dziele pole:

O Logi: "Tę lub nieć mienis. wystan. ci u przynosi.
pniezan. tej uen, ale bedas. logique i uprany do zroque.
stosowania pniezed. pniezny pniez. iate zyc. Fowezg. arel.
kui turim rozmylen." (str. 28) - Polen Organu Logi.
pot. Philosphie rationalis Wolffe - iacis pniezkyh:
necis. Logi Kierewettera, jako wystym. strem. Kenta

Przynd. antropol: ma pniek. stromie = wystym. jcy potrieb.

+ wystym. neni, o kłóć. ugd. b. z nieć wystym. zespomie pniezi. ludk. uate: De diche.
nie uelz. zepomi - pot. uita. De ugd. k; De dzejobedacz - De potow =
potow. stud. dzej. filozof. i kar.

tak. bedas. Koretz. jch. zyc. prakty.

W potow. spow. - zenn. liq. pny Kar. bibliogr. =

potow. pod pniezniekt. mady.

rozmy. iwoje pniez. na gromade. materiad; na uprany. it ueny.
stowzch, wyzst. pniez. rozmylen; na enzykloped. ueny. +

Na króć. z premii. natchnie - liżę: a pety. chore. wysiad:
Każ. ent. kard. zdaz. do madro: czy byś mistyka. jęz. żył: Lucko.
daje radę, że gotow. teor. pęty. w mel. inwizicje nawet w
wiele uem ię uę zda, gdy ję uę pęty. w ob. wter. pęty. uę
uę ję pęty. "Nie potrafię tam wter. ję. sam uę
zbudaj. w ob. męty. Kwie staz. do wter. gęty. (Kwie
~~staz.~~ uęty. ję auto. pęty." (253) "To ty, męty
i pęty. bęty. uęty. w ob. sam, wter. pęty. zbudaj. (ibid.)

gęty. zę. Kto uęty. uę wter. skad pęty: ogęty. uęty.
pęty, dobr. i pęty - pęty. Kwie o to, czy go uęty
zęty. gęty. inwizicje zęty. (pęty. zęty.
męty) uęty. pęty: męty. i relig. o Kwie. bęty.
uęty. uęty. =

Oni, że ent. wiele w tej książ. zęty: Kwie: Kwie
i uęty. uęty. uęty: uęty. w Kwie: i Kwie.
pęty. uęty, że kard. pęty. do wter. filozof. uęty:
uęty. jęty. uęty. go uęty. uęty. =

Dziękuję "o uęty. i pęty. uęty. w uęty. uęty.
jęty. uęty. uęty. pęty.

w Kwie. uęty. z
dale. uęty. do uęty.
uęty. (1808)

X. Fel. Terwinski dykt. i prob. Włost. SS. w Krak. a ~~rozpr.~~
prof. Akad. Krak. w 1807-1828 - minist. unij intyg. + 1827 prof.
semin. w Kielc. Dot. profesji unij. w rząd. austr.

Takiej filiż: Polacy potrzebują? Kw. 10.

Pod. w 1815^u rzd. Leci: O filozofii -- Czesi I zesz. ogol. miarob.
o filoz. ^{Czesi II} Logi; Czesi III myslis. i obznie. do Logi. Prawdy.
w zney. 1817. tak co do form. jak ^{co} do mater. z dzieł. Tarsa.

Elementa Phytographiae, methodo critica adornata a Godefr.
Immann. Wentzel - Linz 1808 =

Lozi: obolio. nie ile i wyst. języ. autor dbr. quad filz.
mém. zstanne Kca; próbuj. Sakz. tworz. termino. pol: =

Jos. Goltzchowski nr. 1797 w Gali: ukraiń. zwiast. Theresianum we Wied.: z wyprze: Ansicht des Einflusses der Mathem. auf die Bildung des Mensch. welche bei Gelegenheit einer besonderen u. strengeren Prüfung aus dieser Wissensch. Jos. Goltzsch. Zögl. der k. k. Theresian. Ritter Akademie geüsert hat Wien 1876 =

Prezosi. Maur. Mochua: O
wztyw. matema. we wyklad.
glow. (w Dziennik. War. 1825)

Doktoro. u. pot. w Heidelberg. i z nielk. niezadowol. ces. Fran. II
poruc. Wied. i zapis. u. w Wenz. na kuzd. prawa i administ. - którego
kursu ukoncz. w 1820 ze stop. magi. Wykład. us. jakis w lice. wenz.
przez nato - pot. ubieg. u. o ten tema: Kontinuitas: na ktor. ugot.
prawa wzpra. po Tarr; filozofi. po pols. teologii. po Tarr. Za
1ª obzyc. wiel. med. etc; za 3^a munięjn. med. itd. Napis. tak.
wzpra: Kontinuitas: do Wied. na tem: Zasadz logi. metaf. i filoz.
moraln: ktor. zste. unieny. i puznio. mu w negro. kated. filoz.
Ale wzrech. puz. ię obzic. do Erlanger 1828. Stud. Schellinga
i ktor. Jedytn. wzpra: Die Phroso. u. ihren Verhältn:
zum Leb. ganzer Völker u. einzelner Menschen - 22-

W r. 23 zam. napisal. ale juz w m. następn. utra: katedr.
W r. 30 mien. kot. obzyc. filoz. podn. powstaz = pot. gospodarow.
w Garbezu w London.

Kwest. wstozian. w Polce. Lipsk. 49
Ruchioi Kwesty. wstozian. k. Pozn. 50
Um. w Garbezu w 1838 ukoncz. doktoro. zielo

Duman. uad ugnuziere. zagadnien. ołow. puzniedzo. historijz.
wzuznie. glon. system. filozofi. od Kar. A. ugnon. ces. Utra. Cła -

Paw. Pop: Pisme ^{Ton} II. Vm. 93
str. 260 i nast.
"Joz. Goltzowski"
Eleo. Zien. Studia
Wit. 60.
i w puzniedzo. do Duman
Kuzpis. str. 465 = 600.
metafizic

